

----- „ROJAVSKÁ REVOLUCE“? ----- „PROTISTÁTNÍ“? „ANTIKAPITALISTICKÁ“?

----- NEBO NOVÁ MYSTIFIKACE? -----

Pohled na Rojavu aneb Kritika jako příležitost k růstu a vývoji

Teze o revoluci a kontrarevoluci ve Španělsku ve 30. letech 20. století

„ROJAVSKÁ REVOLUCE“? „PROTISTÁTNÍ“? „ANTI-KAPITALISTICKÁ“?

NEBO NOVÁ MYSTIFIKACE?

ZÁKLADNÍ OTÁZKA VŠECH REVOLUCIONÁŘŮ VE VZTAHU k Rojavě zní následovně: Je to, co někteří nazývají „Rojavská revoluce“, opravdu sociální revoluce nebo lépe řečeno, je součástí dynamiky ničení současného společenského řádu (tj. kapitalistického řádu)? Nebo jde spíše o proces instrumentalizace a usměrnění autentického hnutí vzpoury proti bídě a represí státu sociálně demokratickými (a tedy buržoazními) institucemi pod záminkou „sociálního osvobození“, které lépe ospravedlní jejich „boje za národní osvobození“?

Je samozřejmě přirozené, že revoluční hnutí hledalo odpověď na tuto otázku v diskuzích a konfrontacích často protichůdných, nejasných a komplexních názorů, svědectví a analýz. Jako „Třídní válka“ jsme se této debaty samozřejmě také účastnili a vybrané příspěvky jsme se snažili zprostředkovat i na našem blogu.

A troufáme si říci, že tato debata vedla k jedinému závěru: že slavná „rojavská revoluce“ není v žádném případě součástí revoluční „antikapitalistické“ a „proti-státní“ dynamiky. Není to nakonec nic víc než místní varianta „Bolívarovské revoluce“ či „socialismu 21. století“ ovládaná a ohraničená mocným strojem propagandy kombinujícím „libertariánský municipalismus“, marxismus-leninismus a „národní osvobození“.

Ti, kdo dnes tento závěr popírají, nejsou nechápaví nebo málo informovaní. Jsou to prostě stoupenci reformy kapitálu, jeho přetření na „rudo“, přívrženci strategie všechno změnit, aby to podstatné zůstalo stejné. A jestliže dnes na mezinárodní úrovni slyšíme hlavně hlasy stoupců Rojavě (i když méně než dřív), je to proto, že pro revolucionáře už byla tato otázka vyřešena a jejich kritický postoj vůči Rojavě zůstává neměnný (což nevylučuje, že proletářské hnutí v regionu v budoucnu chytí druhý dech a postaví se proti sociálně-demokratické rekuperaci svého boje, což samozřejmě jako komunisté podporujeme).

DŮLEŽITÉ SEKTORY „ANARCHISMU“ (oficiální i ty méně oficiální) se nyní prohlašují za věrné stoupence „rojavské revoluce“, oné „skutečné revoluce“, jak ji pojmenoval jeden „významný“ intelektuál Davida Graeber. Tato „revoluce“ je vyvolávána a řízena souborem institucí, jako jsou „lidová shromáždění“, „kantony“ či „obce“, které globálně a zásadně nezabraňují (a historicky samy o sobě nikdy nezabránily) reprodukci stejných sociálních vztahů jako jsou ty, které jsou dnes v planetárním měřítku dominantní.

Byli jsme tedy naivní nebo hloupí, když jsme „anarchistům“ věřili, že se staví proti práci, spravedlnosti a armádě?

Vykořisťování v rámci námezdní práce se v Rojavě děje pomocí „Sociální ekonomiky“ a jejích „družstev“, kde je proletář vždy tak hluboce svázan se „svým“ pracovním nástrojem, se „svým“ strojem, na „svém“ pracovišti, s požadavky na ziskovost „své“ místní, kantonální a „li-

bertariánské“ ekonomiky, zkrátka se „svým“ vykořisťováním, které se prostřednictvím kouzlení se slovy stane „humánnější“. Práce svrchovaně vládne v celém regionu, námezdní práce, pochopitelně, i když distribuce peněz kvůli válce ne vždy úplně hladce.

„Anarchisté“ vždy deklarovali svou nenávist ke státu a národu... A přesto má Rojava všechny rysy státu... Ačkoli někteří označují Rojavu za „proto-stát“, tj. stát, který „má řadu znaků moderních států, aniž by je měl všechny“, naše kritické pojetí státu nás vede k tomu, že v těchto entitách nevidíme nic jiného než zhmotnění státu kapitalistů. Nad rámec konceptu národního státu je stát společenským vztahem, který se skládá z různých aparátů: vlády, parlamentu, policie, armády, zaměstnavatelů, odborů, politických stran, školy, rodiny... v kombinaci s mnoha ideologiemi, které mu dodávají sílu: parlamentarismem, náboženstvím pozitivismem, autoritářstvím... Na současném stupni vývoje třídních společností, jehož konečným výsledkem je kapitalismus jako syntéza předchozích výrobních způsobů, může být stát pouze státem kapitalistů, kapitalismus organizovaný jako stát, jako společenská síla nasto-

lující diktaturu hodnoty nad lidstvem. Je proto pro nás absurdní mluvit o „proto-státu“... Pokud jde o národ, je opravdu tu nutné připomínat nacionalistický základ „kurdského osvobozenického hnutí“?

„Anarchisté“ vždy vyjadřovali své opovržení vůči vládě, parlamentarismu a volbám... Rojava je však vedena nekonečným počtem parlamentů, a není podstatné, jestli se jim říká „lidová shromáždění“, „rady“ nebo „obce“, pokud jejich praktický obsah vždy spočívá v řízení (s „lidskou tváří“ nebo spíše s grimasou lidskosti) sociálního vztahu ovládajícího svět (tj. kapitalismu, i když je natřen červeně, nebo červeně a černě). Všechny tyto struktury jsou organizovány na místní úrovni ulice, okresu, vesnice nebo města, regionu a všechny se účastní volebního principu. A konečně, na vyšší rozhodovací úrovni mají „kantony“ jak své vlastní vlády, tak i svá ministerstva a příslušné ministry. Na rozdíl od toho, co považujeme za teritoriální organizace: „Unionen“ v Německu v roce 1919/20, „Šúry“ v Iráku v roce 1991, atd., je důležitý obsah podvrtný vůči tomuto světu, aby se „to kapitalistům nevyplatilo“ (jak říkají KAPD)...

„Anarchisté“ předstírají, že jsou alergičtí na veškerý koncept „strany“, který redukuje na buržoazní politické strany, ať už jsou ve volbách nebo ne, nebo dokonce na bolševické a leninské strany. Ale najednou existují politické strany, které tytéž „anarchisty“ naplňují radostí: jde o PKK („Strana kurdských pracujících“) v Turecku a PYD („Strana demokratické unie“) v Sýrii. Tyto strany, PYD víc než PKK, rozvíjejí diplomatickou politiku, která už nemůže být klasičtěji buržoazní, a to takovou měrou, že otevírá „kanceláře“ (svým způsobem ambasády) v Moskvě a Praze. PYD dokonce v únoru 2015 v Elysejském paláci přijal tehdejší francouzský prezident François Hollande.

Pro důležité sektory „anarchismu“, pro libertariány, měly události v Rojavě v zásadě libertariánskou, protistátní a antikapitalistickou povahu. „Rojavská revoluce“ pro ně již přinejmenším nesplňuje tradiční kritéria „národně osvobozenických bojů“, ale její ideologické strukturování přímo vychází ze spisů amerického libertariánského akademika, Murraye Bookchiny a jeho principů „komunalismu“ a „municipalismu“. Někteří dokonce srovnávají Rojavu se Španělskem 30. let.

A nezapomínejme ani na druhou politickou rodinu (konkurenční, nicméně dobře doplňující tu první), ideologickou rodinu, která se více či méně hlásí k „marxismu“, a která rovněž podporuje Rojavu. Nikterak překvapivě zdůrazňuje především „právo národů na sebeurčení“, koncept tolik drahý Leninovi, bolševikům, Třetí internacionále a jejich marxisticko-leninským, stalinistickým a trockistickým dědicům. Dokonce jsme se v článku publikovaném ve francouzských novinách „L'Humanité“ dočetli, že „rojavská revoluce“ vyjadřuje novou formu „socialismu s lidskou tváří“...

KONCEPT „DEMOKRATICKÉHO KONFEDERALISMU“, který před několika lety teoreticky rozvinul vůdce PKK, Abdullah Öcalan, koncept populární a módní zejména v libertariánských kruzích (ale nejen tam), tvrdí, že kritizuje národní stát a že jeho politickým cílem proto již nadále není (podle „nového paradigmatu“ PKK) vytvoření nového kurdského národního státu. Bezprostředním deklarovaným cílem „demokratického konfederalismu“ je kromě „přímé demokracie“ i „libertariánský municipalismus“, v němž hrají klíčovou roli „lidová shromáždění“; regionální autonomie každého „kurdského subjektu“ pro-

REVOLUTION IN ROJAVA

Democratic Autonomy and Women's
Liberation in Syrian Kurdistan

MICHAEL KNAPP, ANJA FLACH and ERCAN AYBOGA
Translated by JANET BIEHL Foreword by DAVID GRAEBER

střednictvím kantonální a obecní organizace v rámci každého národního státu. Jak je tu vidět, přepracovaná ideologie národního osvobození (verze „demokratický konfederalismus“) tvrdí, že si chce samozřejmě, po změně vizáže a některých drobných reformách, ponechat i stávající zřízení národních států. Proti „centralismu“ národního státu, proti jeho šovinismu, stojí v konceptu PKK „decentralizace“ a „autonomie“, které jsou prezentovány jako nástroje pro oslabení státu. Zástupce KCK (jedné z nesčetných krypto-PKK organizací) v Diyarbakiru v tureckém Kurdistanu mluvil v jednom z rozhovorů o „zmenšení státu“...

PKK tedy pluje ve stejných vodách jako Zapatisté, kterých si kurdské hnutí národního osvobození navíc velmi považuje. Nám, komunistům, anarchistům, internacionalistům, je naopak jasné (na rozdíl od všech těchto reformátorů Kapitálu), že stát nelze „zmenšit“, postavit se „nad něj“, ale že je nutné jej zrušit a podvrátit, vymýtit od základu veškerou materiální základnu, která mu dává život...

Někteří libertariáni také otevřeně a bez váhání podporují „rojavskou revoluci“ proto, že přináší „proti-státní formy národního osvobození“. Připomeňme, že veškerý nacionalismus, ať už jde o „malý“ nebo „velký“ národ, je historicky šovinistický, expanzivní, imperialistický... a tedy státní! Dnes se stačí podívat, jak se tři kantony původně tvořící Rojavu v roce 2014 exponenciálně vyvinuly (Rojava se nyní skládá ze sedmi kantonů) a vytvořily ob-

last pod politicko-vojenskou kontrolou PYD a jejich milicí YPG/SDF představující čtvrtinu území syrského národního státu a sahajícího dokonce až za bývalé hlavní městem samozvaného chalífátu Islámského státu (město Raqqa, převzaté v říjnu 2017 po měsících intenzivních bojů a ostřelování, které nezanechalo jen ruiny a tisíce mrtvol), do hlubin pouště provincie Deir-ez-Zor, velmi daleko od Rojavy. Tento nový správní subjekt, podporovaný víceméně svými dodavateli zbraní v USA, na okamžik opustil název Rojava (což zní „příliš“ kurdsky) pro velmi byrokratický název „*Demokratická federace severní Sýrie*“ (od roku 2018 „*Autonomní správa severní a východní Sýrie*“), což je méně „romantické“, ale na mezinárodní diplomatické scéně to vypadá mnohem „seriózněji“.

a její „nové“ ideologické paradigma zvané „demokratický konfederalismus“, což není nakonec nic jiného než jen vulgární podvod navlečený do jakéhosi „revolučního“ šatu, vonící tak trochu po „revoluci“, ale který nemá absolutně nic společného ani s minimem počátku dynamiky tlačící na svržení vládnoucích kapitalistických sociálních vztahů.

Podívejme se také na jeden z pilířů tohoto „nového“ progresivismu určeného k ospravedlnění revoluční povahy sociálního hnutí v Rojavě: na „multietnicitu“ a „multikulturalismus“, které si tolik pochvalovaly všechny propagandistické kanály ideologických aparátů vládnoucích v Rojavě a jednajících v její prospěch na celém světě.

Nám, revolučním proletářům, komunistickým militantům nebo anarchistům (za hranicemi všech nálepek), nezáleží, na tom, co nás „odlišuje“, není to naše „singularita“, skutečnost, že jsme „Češi“ nebo „Francouzi“ nebo „Američané“, zatímco ostatní jsou „Kurdové“ nebo „Syřané“ nebo „Chaldejci“ nebo „Sunnité“ či „Šiité“ atd. Důležité je naopak to, co nás sjednocuje jako lidskou a militantní komunitu proti globální a univerzální diktatuře kapitálu, která se pro nás všechny zhmotňuje prostřednictvím vykořisťování, odcizení, komodifikace našich těl a našich životů, bídy, války, smrti... Pro nás je důležité jasně ukázat naše pohrdání celým národním společenstvím, komunitou občanů, komunitou lidí, celým demokratickým společenstvím. Demokracie totiž není jen prostá forma (parlamentní demokracie, „dělnická“ nebo přímá demokracie, kantonální nebo komunální demokracie atd.), ale spíše podstata kapitalismu, a tedy negace třídního antagonismu a rozpuštění proletariátu (revoluční třídy) v této buržoazní entitě lidu, národa a konečně státu. To, co je podstatné, je skutečnost, že jsme nebo se staneme bratry a sestrami v bídě a vykořisťování, bratry a sestrami v revoluci; a že to vědomě uznáváme.

Lidstvo bylo separováno od sebe sama, od přírody, od své činnosti a výroby, aby se změnilo v otroky, nevolníky a moderní proletáře. Lidstvo je odděleno od svého skutečného lidského společenství a je znovu spojeno ve falešné společenství jako multietnické, multikulturní, nadnárodní... Internacionalismus není kombinace různých nebo dokonce odlišných nacionalismů nebo spojení všech nacionalismů dohromady, ale je to naopak jeho úplná a konečná negace...

POMOCNÉ VOJENSKÉ JEDNOTKY? Ke kritice „rojavské revoluce“, kterou jsme rozvinuli v předchozích příspěvcích na naše blogu, bychom rádi dodali ještě jeden důležitý element – pomoc mezinárodního kapitálu, které se Rojavě dostalo. Pomoc NATO, EU, jednotlivých národních států a dalších institucí kapitálu, pomoc, která je jen dalším potvrzením buržoazního charakteru organizací, jenž o sobě rády tvrdí, že představují sociální hnutí podvracení tohoto světa v Rojavě.

V tomto smyslu, tedy ve smyslu klasické buržoazní politiky, nás tedy jednání PKK/PYD s partnery typu francouzský prezident Holland o vojenské spolupráci a rekonstrukci Rojavy a Kobanê nemohou překvapit. Nejen Francie potřebovala propagovat v médiích obraz oficiálního sblížení a spojenectví se silami bojujícími proti džihádismu, „radikalismu“, „islámskému fašismu“ atd.

Tato „zvláštní přátelství“ ukazují zjevnou spolupráci „revolučních“ organizací z Rojavy s našimi třídními nepřáteli v době, kdy kapitalistický stát (ve Francii, Belgii, Německu, Španělsku,...) iniciuje, rozvíjí a posiluje nová takzvaná „protiteroristická“ opatření a vede kampaň na obranu „*národní jednoty*“, „*svaté unie*“, „*republikánských*

hodnot“, „*společného soužití*“, aby nakonec proletariát znovu sjednotil na obranu „*ohrožené demokracie*“, tj. kapitalistické diktatury, kterou všichni vykořisťovaní tolik nenávidí. Tyto teroristické kampaně státu směřují nejprve a oficiálně k boji proti islamismu, ale ve skutečnosti to jsou (a to je jejich původní a základní cíl) mnohem účinnější nové nástroje v boji proti podvrtnému proletářskému hnutí, proti opětovnému vzestupu třídní války, proti budoucí globální sociální revoluci. Pro nás definitivně, na rozdíl od levicových kruhů, neexistuje žádné „menší zlo“, které stojí za to podporovat...

Opravdu jaká to zajímavá „revoluce“, „antikapitalistická“ a „antistatická“, která má všechny charakteristiky státu s vládou vedenou „jednotnou stranou“ PYD, ministerstvy, spoustou mini parlamentů, soudy, „ústavou“ (nazývanou „*sociální smlouva*“), armádou (stále vojenštější milice YPG/YPJ), policejní silou (Asayish), která zavádí vnitřní společenský řád (a má také své „protiteroristické speciální jednotky“, které si nezadají s vrahouny ze „SWAT“ ve Spojených státech amerických, „Spetsnaz“ v Rusku, „GIPN“ a „GIGN“ ve Francii atd.).

„Revoluce“ o to zajímavější, že „inkasuje na všech stranách“: YPG/YPJ nejsou nic jiného než vojenští pomocníci kapitalistických mocností, kteří v terénu čelí „společnému nepříteli“ (Islámskému státu). Jen pro představu, od roku 2012 YPG/YPJ spolupracovali nebo stále spolupracují:

- s americkým letectvem,
- s „Zelenými barety“ (americké speciální síly proslulé zejména mučením protivníků),
- s ruským letectvem,
- s Basharovou syrskou armádou (spolu s níž mimo jiné PYD řídí město Qamishli) a jejími vzdušnými silami, které bombardují povstalecké oblasti (a nemusí to nutně být Al-Nusra a další džihádisté!!!),
- s libanonským Hizballáhem,
- s íránskými „Strážci revoluce“ (vrahy našich třídních bratrů a sester),
- a tak dále, *ad nauseam!*

Můžeme tedy Rojavě, která umožnila vrahům z amerického letectva vyřešit potíže s tureckým spojencem a základnou Incirlik, poblahopřát. Rojava ještě není členem NATO, ale jen o trochu větší úsilí „soudruzi“...

Všechny kecy o „demokracii bez státu“, antikapitalismu a revoluci nejsou nic jiného než jen show určená pro levicové (libertariánské a marxisticko-leninské) milieu, které je vždy hotovo spokojit se s „menším zlem“ a reformou kapitalismu.

Není třeba se divit nebo se pohoršovat nad tím, že PKK/PYD, YPG/YPJ ohlašují spolupráci (současně nebo postupně) s USA, Ruskem nebo Sýrií, včera spolupracovali s Hizballáhem, syrským režimem Asadova otce (Ocalan a celé vedení PKK měli své sídlo v Damašku, než došlo k přerušení spojení kolem roku 1998)!!! Stejně tak v roce 2013 PKK podepsala mírové dohody s Tureckem, dohody, které platily až do roku 2015, ne proto, že by je vypověděla (ta tolik proti-státní) PKK, ale proto, že přestaly odpovídat tureckým imperialistickým potřebám...

Zatímco síly Asadova režimu opakovaně silně bombardovaly oblast Al-Gutta východně od Damašku držené povstalci, tentýž režim vyslal na žádost milic PKK/PYD, YPG/SDF některé polovojenské jednotky (šíitské milice blízké Íránu) na obranu kantonu Afrin (kterou v únoru 2018 napadla turecká armáda a její islamističtí poskoci) a

uzavřel konkrétní politicko-vojenskou dohodu mezi oběma stranami („Rojavskou revolucí“ a režimem strany Baas).

A řady rojavistů s tím nemají absolutně žádný problém, a považují za normální, že tito řezníci pomáhají zachránit „demokratický konfederalismus“ před tureckou agresí. Rojavská administrativa rovněž povolala damašské síly na ochranu státních hranic a integrity Sýrie. Co tedy sakra znamená ono takzvané odmítání konceptu národního státu (podle „nového paradigmatu“ PKK), když Rojava zároveň (možná z „taktických a dočasných“ důvodů jak to zdůvodňují rojavisté) uzavírá spojení se syrským národním státem a vyzývá k jeho obraně jakožto „suverénního státu“?

Jak mohou stoupenci „revoluce v Rojavě“ před těmito fakty zavírat oči, nám není úplně jasné.

Turecko, Sýrie, USA, EU, monarchie v Perském zálivu, Rusko, Írán a dokonce „proto“-státy jako Rojava a Islámský stát... jsou podle geostrategických okolností a obrany svých konkrétních národních a nacionalistických zájmů všichni velcí kamarádi. Vycházejí spolu navzájem na úkor pouhých pěšáků, tj. nás, vykořisťovaných, proletářů.

Stejní stoupenci „rojavské revoluce“ tuto spolupráci ospravedlňují tím, že: „Ve 30. letech 20. století španělská anarchie přijímala zbraně ze Sovětského svazu, i když si byli plně vědomi, že podmínky spojené s těmito zbraněmi mají za cíl podkopat revoluci.“ Kontrarevoluční mocnosti (včera SSSR, dnes USA, Rusko, EU atd.) neposkytují výzbroj, logistické zásoby, či vojenskou pomoc jen tak. Je samozřejmé, že mají své vlastní zájmy, svou vlastní agendu. V roce 1936 si mnozí naši soudruzi ve Španělsku mysleli, a dnes si totéž myslí bojovníci v Rojavě, že tyto kapitalistické, imperialistické mocnosti nevyužívají je, ale že je naopak v jakémsi „taktickém a dočasném“ spojení mohou využít oni. Realita nám ukázala a znovu ukazuje, že to není pravda. Poté, co proletariát ve Španělsku bojoval proti fašismu, na obranu buržoazní republiky a odmítl prosazovat skutečné potřeby sociální revoluce (např. prostřednictvím samozvané „diktatury anarchie“), byl povinen akceptovat rozpuštění dělnických milic, jejich militarizaci a obětování jejich „revolučního ducha“ na oltář „menšího zla“ kvůli obraně „revoluce“, ovšem přijde až „po“ vítězství nad fašismem, ke kterému nikdy nedošlo...

Revoluce bude skutečně potřebovat zbraně, pušky, kánony, střely a určitě i další věci, ale to, co jakákoli sociální revoluce potřebuje víc než cokoli jiného, je jasná perspektiva toho, co a s kým je třeba udělat. Totéž platí, když dělníci berou „své“ továrny do „svých“ rukou a spravují je, vzpomeňme na cynický, ale přesto bystrý komentář Leona Bluma o okupaci továren ve Francii v roce 1936: „Dělníci obsazují továrny, ale ve skutečnosti jsou to továrny, kdo okupuje dělníky“, kdo jim umožňuje něco dělat (jinými slovy, kdo je odvrací od úkolu zničit kapitalistické sociální vztahy)... Problém nespočívá ani tak v obsazení továren a převzetí výrobních prostředků, ale spíše v tom, co s nimi uděláme, co budeme vyrábět a za jakým účelem...

„Vojenská otázka“, otázka použití zbraní, nestojí mimo revoluční militantní úkoly, kterých se musíme ujmout a převzít je. Nejde o otázku, kterou by bylo možno pojednat odděleně. Vojenská otázka sociální hnutí neřídí, ale naopak, je to sociální hnutí, kdo řídí vojenskou otázku. Tento

problém je v Rojavě velmi akutní: byli jsme doslova ohromeni záplavou válečných komuniké o vojenské situaci v Afrinu (a předtím v Manbij, Rakkce, Deir-Ezzoru atd., ve všech regionech, které spolkla rojavská „Samospráva“). Neexistuje žádné východisko ani vysvětlení, proč by měl „revoluční“ boj spolupracovat přímo s letectvem USA, speciálními jednotkami USA (Zelené barety), žádné ospravedlnění faktu, že se velitelství americké armády nachází v Manbij (území pod kontrolou YPG/SDF), že v Rojavě je více než 2 000 amerických vojáků, že USA mají k dispozici deset vojenských základen v Rojavě (včetně dvou leteckých základen), že Rojava uzavřela dohody s ruskými vzdušnými silami a ruskou armádou obecně a také s krvavými zabijáky damašské vlády, že se účastní koordinace vojenských aktivit mezi třemi armádami...

V zájmu proletariátu jako revoluční třídy není čelit státu a jeho ústředním represivním aparátům čelně. To, co musíme naopak rozvinout, je revoluční defetismus, tj. prosazovat rozpuštění buržoazních armád (zejména když jejich kázeň a soudržnost oslabuje) samozřejmě násilím, přímou akcí, sabotáží, generální a povstalecká stávkou... v armádách, továrnách, dolech, úřadech, školách... kdekoli trpíme vykořisťováním ze světa smrti a bídy... ale také silou a energií hnutí rozvíjejícího svou třídní perspektivu. Nezapomínejme na to, že tam, kde jsou válečná letadla a válečné lodě, kulometry a rakety a jedovatý plyn k potlačení našeho třídního hnutí, vždy za nimi stojí muži a ženy, kteří je musí vyrábět, přepravovat k cíli, zásobovat je palivem... Jsou to bojující proletáři, kdo musí válečné mašinerii zabránit v zabíjení našich třídních bratrů a sester, zastavit výrobní systém...

PŘIPOMEŇME JEŠTĚ NA ZÁVĚR, že z historického pohledu se kapitál po každé porážce proletariátu vybavuje prostředky k tomu, aby počáteční podvrtnou proletářskou energii směřující ke zničení daného sociálního vztahu, či alespoň

k jeho zpochybnění, transformoval na energii opačnou, na energii zaměřenou na posílení svého sociálního vztahu – kapitálu. Kapitál se živí našimi vzpourami, našimi porážkami, přijímá slovní zásobu proletariátu, jeho vlajky, jeho poučení (a dbá na to, aby je vyprázdnil od jejich skutečného podvrtného obsahu), aby k sobě, do svého tábora, přilákal dezorientované, poražené proletáře. „Rudá“ buržoazie mává rudou vlajkou a přitahuje proletáře, kteří se mají spokojit s pozlátkem a náhražkou revoluce.

Ona „demokracie bez státu“ (Abdullah Öcalan, 2010), tento „stát bez státu“, tato „demokratická autonomie“, onen „demokratický konfederalismus“ je stále jen státem v tom smyslu, jaký mu přisuzuje komunistická kritika. Je to tedy existující sociální vztah, daný stav věcí, a tedy organizace tohoto vztahu v praxi. Organizace s cílem tento vztah rozšířit a udržet. A dokud nedojde k revoluci, která by smetla starý řád, tento sociální vztah a tedy i tento stav věcí může být a zůstává pouze státem kapitalistů; a to bez ohledu na reformy, díky nimž se zdá, že jde o jinou, vylepšenou formu. Kapitalismus se neustále reformuje... Někdy dokonce „revolucionizuje“ sám sebe. Ale v této „revoluci“ s jejími vzestupy a pády (jejichž výsledkem jsou desítky milionů mrtvých), které jsou samozřejmě fatální pro vykořisťované, ale někdy i pro určité konkurenční a/nebo zastaralé části kapitalistické třídy, nikdy nejde o více než o „revoluci“ v rámci stávajících sociálních vztahů, které je třeba posílit a rozšířit.

Bylo by fatální zaměřovat sociální hnutí a proces za jeho buržoazní vedení, proletářskou revoluci za kontrarevoluci, sociální osvobození za národní osvobození („národně-sociální osvobození“), militantní dynamiku proti diktatuře současného stavu věcí za řadu reformních opatření k upevnění tohoto stavu věcí, který se tu znovu zjevuje pod novým převlekem, s novými nálepkami a upravenými institucemi a ideologiemi jako jsou „lidová shro-

máždění“, „družstva“, „demokratický konfederalismus“, „sociální ekonomika“, „osvobození žen“ atd. To vše má jediný cíl, učinit veškerou mizérii kapitalismu přijatelnější, když utlačovaní participují na svém vlastním útlaku, odcizení na svém vlastním odcizení, vykořisťování na svém vlastním vykořisťování...

NĚKTEŘÍ BUDOU TVRDIT, ŽE JSME ad hoc zaujali protirojavský postoj nebo že popíráme existenci „Rojavské revoluce“. Nic není vzdálenějšího pravdě. „Třídní válka“ není o nic víc „proti-rojavská“ než je proti-česká, proti-francouzská, proti-USA nebo proti kterémukoli jinému národnímu státu.

Postoj komunistů a anarchistů je jasný: Smrt všem kapitalistickým státům, smrt tureckému státu a jeho repre-

sím proti povstalému obyvatelstvu na jihovýchodě země i jinde, smrt syrskému státu a jeho masakrům, smrt USA, EU, monarchiím v Perském zálivu, smrt Rusku a Íránu, smrt všem „progresivním“ a levicovým státům jako jsou Kuba, Venezuela a Bolívie i „proto-státům“ jako jsou Rojava či Islámský stát...

Co se týče (skutečné) revoluce v Rojavě, jsme jejími horlivými stoupenci, stejně jsme pro revoluci na Středním východě a všude jinde na světě. Bojujeme za světovou sociální revoluci, antikapitalistickou revoluci, která zruší soukromé vlastnictví, stát, sociální třídy, náboženství a vytvoří skutečnou lidskou pospolitost.

★ Třídní válka – Léto 2021 ★

DODATKY

Rádi bychom zde představili příspěvek, který jsme před časem obdrželi: „*Pohled na Rojavu aneb Kritika jako příležitost k růstu a vývoji*“, který se obrací zejména k anarchistickému hnutí v ČR. Níže ho konečně publikujeme, s velkým zpožděním, nicméně i s přesvědčením, že ani dnes na něj není příliš pozdě.

Text se totiž dotýká otázek, které si ve vztahu k Rojavě kladli a stále kladou revolucionáři po celém světě. A které lze samozřejmě vtáhnout i na další „autonomní území“, ať už historicky (Španělsko 1936), či aktuálně (Zapatisté).

Kritiku Rojavu, kterou text rozvíjí, plně sdílíme. S čím však nesouzníme, je jeho podtext – snaha „*vyvážit*“ jednostrannou adoraci Rojavu kritickým hlasem ve snaze vytvořit „*příležitost*“ k diskuzi.

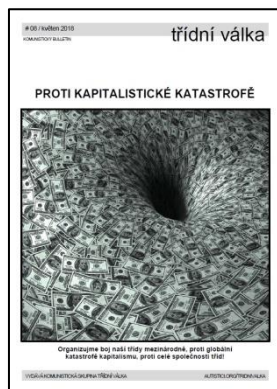
Jenže, postoj, který k událostem v Rojavě zaujala část anarchistického hnutí a krajní levice v ČR (a to samé se děje i jinde ve světě) totiž podle nás není založený na nějakém nepochopení stavu věcí, malém množství dostupných informací či nedostatku příležitosti k diskuzi, jak text předpokládá, ale je to problém daleko hlubší – problém toho jaký obsah stoupenci Rojavu přisuzují sociální revoluci. Co by měla revoluce změnit a jak? Ti, kdo si myslí, že cílem revoluce je demokratizovat společnost či osvobodit ženy, v podstatě usilují jen o jakési vylepšení dnešní společnosti, o dokonání revoluce buržoazní, tedy právě té, která definitivně ztvrdila panství kapitalu. Skuteční revolucionáři naopak usilují o zničení této společnosti založené na třídách a vykořisťování, o její totální transformaci.

Text „*Pohled na Rojavu...*“ tedy nechápeme jako výzvu k diskuzi v rámci toho „anarchistického hnutí“, které je schopné nálepkou „*revoluční*“ označit i zcela jasně reakční události (viz výše) jen proto, že je doprovází rudočerná PR propagandy. Taková diskuze pro nás není možná.

Naopak, považujeme ho za kritiku výše popsaného postoje, za pokus o vyjasnění konceptu sociální revoluce v kontextu událostí v Rojavě. A jako takový ho také publikujeme v souvislosti s našimi vlastními poznámkami, které vycházejí z mezinárodní diskuse o Rojavě, jak ji v posledních letech vedou různé skupiny a militanti.

A v neposlední řadě, protože události ve Španělsku v roce 1936 jsou velmi často připomínány zastánci Rojavu, zveřejňujeme na konci tohoto bulletinu příspěvek Internacionalistické komunistické skupiny o revoluci a kontrarevoluci ve Španělsku, falešné polarizaci fašismus vs. antifašismus v té době...

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na: autistici.org/tridnivalka

POHLED NA ROJAVU ANEB KRITIKA JAKO PŘÍLEŽITOST K RŮSTU A VÝVOJI

Události v Rojavě jsou aktuální téma, kterému se věnuje mnoho osob, skupin a iniciativ. Pozitiva rojavské reality by se jistě daly podrobně popsat a mnozí to již udělali na jiných místech. Odkazy na některé jsou uvedeny pod tímto textem (1). Těchto článků je však mnohem více než textů, které by podrobněji popisovaly i slabé stránky a rozpory událostí v Rojavě. Tento materiál se snaží tento nepoměr zvýraznit. Vůbec tím však není řečeno, že pozitivní oblasti Rojavy jsou nedůležité nebo zanedbatelné.

Někdy zaznívá, že „Rojava není ráj, ale naděje“ a s tím lze souhlasit. A právě proto, že Rojava má i své nedostatky, je potřeba mluvit také o nich, abychom je mohli reflektovat a přiblížili se k vyplnění nadějí na budoucnost, kde již nebudou hrát významnou roli. Pokud budeme vypichovat jen přednosti a o nedostatcích pomlčíme, podlehneme jednostranné propagandě podobné těm, které v minulosti nejednu slibnou naději zahubily. Tento text byl sepsán jako upřímný příspěvek k tomu, aby se rojavské naděje vyplnily.

Specifická revoluce?

Ve vztahu k Rojavě se často hovoří jako o revolučních událostech. Přesněji řečeno jako o revoluci, která se v ledasčem vymyká evropskému nebo americkému pojetí revolučnosti. Tuto specifčnost je prý třeba respektovat a přijmout. Kdo na to nepřistoupí, bývá označen za povýšeneckého paternalistu. Jen zřídka se ale pokládá otázka, zda skutečně sociální revoluce může v různých regionech znamenat výrazně odlišné věci a přesto být stále přitažlivá pro ty, kteří chtějí skoncovat s kapitalismem.

I když je životní realita v různých částech světa rozličná, stejně jako kulturní a geopolitické kontexty, je chybné o sociální revoluci uvažovat způsobem, jako by na každém území znamenala něco jiného. Jistěže – odlišné kontexty vázané na konkrétní regiony mohou v revolučním procesu generovat odlišnosti v tom, jak se

lidé organizují, jakou terminologii a symboly volí, ale obsah revoluce je identický všude na světě. Neexistují různé sociální revoluce na různých místech, pouze světová revoluce a světová kontrarevoluce.

Kritika obsažená v tomto textu se tedy vůbec nevztahuje k formálním odlišnostem. Kritizováno není například to, že se v případě Rojavy hovoří o demokratickém konfederalismu, nikoli o anarchii a komunismu. Kritizován je nerevoluční obsah, některými chybně obhajovaný, jako by revoluční byl. I kdyby revoluční obsah byl nazýván těmi nejméně vábivými slovy, bude dost důvodů se za něj postavit, stejně jako nerevoluční obsah bude hoděn kritiky, i když je zahalen revolucionářskou terminologií, tak jako v případě Rojavy. Není podstatná barva vlajky ani názvy. Kritizována zde nejsou primárně slova. Nejde ani tak o to, jak o sobě kdo mluví, ale to, jak jedná. A právě obsahová esence jednání je to, co jde zde kritizováno.

Revoluce se zajisté nemůže vyvíjet podle předem určených plánů a definic. V mnoha ohledech je nepředvídatelná. Proto než začnou padat obvinění z dogmatismu a lpění na ideologické čistotě, je namíště říct, že motivací k uvedené kritice není přesvědčení, že se události odchýlily od univerzálních schémat, jak by měla revoluce probíhat, co se týče organizačních forem nebo terminologie. Lpět na nějakém takovém „revolučním schématu“ je chybou a bylo nutné to podrobit kritice, pokud by tak někdo uvažoval. Revoluce nemá žádné univerzální scénáře, které je možné sepsat od stolu a pak se jich bez odchylek držet. Formální stránka revoluce je vytvářena v pohybu, a tedy s jistou dávkou nepředvídatelnosti, improvizace a přehodnocování. Každá revoluce navíc trpí rozpory a limity. Do pohybu je však potřeba se dát i tehdy, když se projevují. Úkolem revolučních sil pak je odhalit je a pracovat na jejich překonání, nikoli je přehlížet a mlčet o nich, jak se ta často děje v případě Rojavy.

Italský kolektiv *Il Lato Cattivo* ve svém textu věnovaném „kurdské otázce“ uvádí:

„V nejobožejších zónách globálního kapitalistického smetišť působí obrovská spousta různých „hnutí“ – ozbrojených i neozbrojených a oscilujících mezi sociálním banditismem a organizovanou partyzánskou činností (...). Byť diskurzy a formy boje přijaté těmito hnutími nejsou pouhé epifenomény, je třeba uchopit jejich společný obsah: sebeobranu. Sebeobranu, kterou lze považovat i za otázku života a smrti, ale která se ve své podstatě neliší od obsahu průmyslové akce, jejímž cílem je obrana mezd nebo pracovních podmínek těch, kdo jsou jejími hybateli. Stejně, jako by byl podvod vydávat boj o mzdu – třeba extrémně zuřivý a se širokou základnou – za „revoluční hnutí“, je rovněž chybou přetěžovat tento typ sebeobrany praktikované vyčerpanými populacemi niterně revolučním významem.“ (2)

Citovaná část je zajímavá v tom, že jde o srovnání, které dobře pasuje na dění v Rojavě a jeho časté interpretace jako revolučních událostí. Vůbec není pochyb o tom, že v Rojavě působí mnoho upřímných revolucionářů a revolucionářek. To však ještě z kurdského národně osvobozenického hnutí nedělá hnutí revoluční. Místní lidé za silné mezinárodní podpory organizují zuřivý boj, který je primárně sebeobranou zamezující genocidě kurdského etnika. Sociální revoluce je však otázkou obsahu, který představuje útok na kapitalistické vztahy. Jenže v Rojavě k tomu nedochází. Dotčeny jsou jen vztahy politické, administrativní a ekonomické správy, ale soukromé vlastnictví dál existuje. S ním tedy existují i společenské třídy, které jsou základem kapitalistické konstrukce. Rojava prochází demokratickou transformací, nikoli sociální revolucí. Míněno je tím především toto:

- Demokraticky a horizontálně spravovaná družstva nebo komuny v Rojavě fungují na tržním základě, námezdním vztahu a peněžní směně, tj. na základě, který v jádru není jiný než u podniků v jiných oblastech, které se hrdě hlásí k ideologii kapitalistické ekonomie. (3) Kapitalismus, ve kterém pracující sami a bez šéfů spravují svou mizerii, je stále kapitalismem, protože nejde jen o to kdo a jak spravuje, ale především co je spravováno. V případě rojavských družstev jsou kapitalisticky fungující podniky pouze pod samosprávou pracujících. (4) Kapitalistický obsah je organizován demokratickou formou.
- Demokratický konfederalismus v Rojavě není beztrždní pospolitostí (ani k ní nesměřuje), ale formou správy, ve které se „u jednoho stolu“ potkávají příslušníci různých tříd, aby plánovali společné a/nebo protichůdné kroky v rámci „společných etnických/národnostních otázek“. Je to jen jiná variace toho, co známe z parlamentní politiky. Že tato správa umožňuje přímější participaci občana nic nemění na tom, že jádro obsahu je identické. Tento fakt je zastírán neustálým opakováním frází o „kurdském lidu“, jako by nebylo jasné, že onen „lid“ není homogenní celek, ale třídní společenství, jehož dynamiku určuje střet protikladných zájmů (třídní konflikt). Stejně tak, jako je to v ostatních částech světa. V Rojavě byla vypracována ústava nazvaná **Společenská smlouva**. Ta proklamuje „vzájemnou a mírovou koexistenci a porozumění mezi všemi vrstvami společnosti.“ Nikoli tedy zboření třídní hierarchické konstrukce, ale kolaborace mezi různými třídami z jednotlivých pater hierarchie. Přiznejme si to, region Rojavy je obývaný třídní společností a významné síly oplývající revoluční terminologií to zatím nechtějí měnit.

Kdo je pozorný, jistě si povšiml, že většina celosvětových výzev k podpoře Rojavy mluví právě o podpoře kurdského hnutí, kurdského lidu, kurdského sociálního experimentu, kurdské autonomie apod. Zřídka však zaslechne cokoli o třídách, natož pak, že by zazněla třídní analýza. Například na všech dosud uskutečněných veřejných akcích na podporu Rojavy v Praze od počátku turecké invaze slovo třída nezaznělo snad ani jednou. To je poměrně šokující vzhledem k tomu, že tito lidé hovoří

o sociální revoluci. Jenže hovoří o revoluci v kontextu společenství, které sice experimentuje s demokratickou správou, ale nezpochybňuje soukromé vlastnictví a nechává tedy nedotčeny společenské třídy. Zarážející je, jak často se v názvu organizací v Rojavě (5) i při pojmenování tamního odporu používá pojem „lidový/lidové“, a jak moc chybí pojem třída a třídní boj. Jakoby se zapomnělo, že lid (podobně jako „kurdský“) je nadtrždní kategorie zahrnující jak vykořisťované, tak vykořisťovatele.

Vraťme se ale k citátu od skupiny **Il Lato Cattivo**. Dalo by se to shrnout tím, že k tomu, aby se události v Rojavě staly skutečně revolučními, je potřeba posunout se za stávající obsah, který představuje sebeobranu – životů, kultury, jazyka, etnicity, teritoria, lokální ekonomiky, pracovních míst, občanských a náboženských práv. Události by se musely dostat dál. K obsahu, který představuje ofenzivní fázi. V ní pak nepůjde o občanský aktivismus a pouhou demokratickou správu, ale o proletářský třídní boj. Prakticky to předpokládá projevy boje, podvracející pilíře kapitálu, jako jsou třídy, vlastnictví, směna, práce, peníze, trh, stát – a současně tvorbu nejen odlišných organizačních forem, ale především sociálních obsahů. K tomu v Rojavě dosud nedochází. To by samozřejmě nemělo vést k odepření podpory bojujících revolucionářů a revolucionářek v Rojavě. Naopak je to výzva k podpoře třídních bratrů a sester, kteří a které zde působí a mají snahu pochopit, proč zatím v Rojavě nedochází k revolučním událostem, a co je potřeba změnit, aby k nim došlo tam i jinde ve světě. Jde o to neodvracet se od Rojavy, ale také nepřistoupit na nekritickou podporu všeho, co se tam děje. Nezavrhovat ani neromantizovat. Jen si zachovat střízlivý, propagandou nezastřený pohled.

Stejně jako nelze hovořit o revoluci nebo nekapitalistickém společenství v Rojavě, nelze tvrdit, že jde o bezstátní uspořádání. Samotná správa za pomoci federací decentralizovaných komun ještě neznamená zánik státu. Pokud se budeme držet toho, že stát je projevem a nástrojem třídního panství, je zjevné, že jeho existenci nelze vnímat jen jako soubor jistých struktur, institucí a úřadů, tj. policie, armády, parlamentu atd. Ty jsou sice významnou součástí státu, ale on není jen tím. Je také – a to hlavně – výslednicí specifických společenských vztahů. To znamená, že vychází z dynamiky vztahu mezi společenskými třídami a jejich vztahu k vlastnictví. Tam, kde jsou třídy a soukromé vlastnictví zachovány tedy existuje

i stát. Což, jak již bylo naznačeno, je i případ Rojavy. V případě některých oblastí Rojavy jen místo parlamentu stát využívá lidová pléna a agenda státní politiky je realizována decentralizovanějším, méně byrokratickým způsobem.

Internacionalismus

„Revoluce není jistá a Rojava potřebuje silného ducha zahraničních revolucionářů, kteří by ji podporovali zde, v terénu. Nestačí dělat symbolická gesta. Pokud jste revolucionáři, skončujte se směšnými výmluvami, máte tu něco na práci.“ píše jeden z aktérů z Rojavy. (6)

Nelze se ubránit pocitu, že tato výzva vlastně říká, že být revolucionářem znamená vzdát se vize sociální revoluce jako globálního procesu a upnout se k představě revoluce v jedné zemi. Tedy lpět na představě, že revoluce je prostorově izolovaná událost probíhající v jednom regionu, kam se musí přemístit všichni revolucionáři a všechny revolucionářky, aby byla úspěšně dokonána.

V protikladu takového pojetí je pak revoluční internacionalismus, tj. snaha revoluční síly nesoustředit do jednoho místa, ale rozprostírat je po celém světě, protože kapitalismus je globální systém, který nelze porazit na lokální úrovni, ale jen útokem globální bojovné komunity. Koordinovaným útokem z mnoha míst současně, nikoli nejprve „tam“ a poté zase „jinde“.

„Kde jsou všichni ti kvalifikovaní lidé? Nepotřebujeme vaši show o solidaritě či pomoc zvenčí. Potřebujeme lidi tady, v terénu. Potřebujeme lidi, kteří by mohli učit, zakládat a řídit projekty a poskytovat skutečná řešení,“ naléhá na nás anarchista z Rojavy. A aby zdůraznil pojetí revoluce jako prostorově izolované, lokální události, dodává: „Z venčí nemůžete udělat nic skutečně efektivního.“

Takže je to tedy tak, že jedině v Rojavě člověk může být revolucionářem účastníkem se revoluční činnosti? Tam je „uvnitř“ revoluční aktivity, všude jinde je „venku“ a jeho aktivita je bezvýznamná, neefektivní a nerevoluční? Od anarchisty je celkem šokující takto vyhocené elitářství a vzdálení se internacionalistické perspektivě. Naštěstí ne všichni anarchisté jsou takoví. Za připomenutí stojí, co napsal nedávno zesnulý **Stuart Christie** o španělské občanské válce v textu „Bratři ve zbrani“:

„Na rozdíl od Kominterny nezhájila anarchistická in-

ternacionála AIT žádnou ústřední náborovou kampaň. CNT-FAI neschvalovaly nábor cizinců do svých milic, samozřejmě s výjimkou dobrovolníků z řad uprchlíků ze zemí jako Německo nebo Itálie, kteří se octli bez státní příslušnosti. U ostatních zahraničních soudruhů preferovali španělské anarchisté, aby raději ukázali svou solidaritu a bránili revoluční povahu španělské občanské války akcemi a vyvíjením politického tlaku a tlaku na pracovištích ve svých zemích.“ (7)

Tento anarchistický postoj je mnohem sympatičtější. Převedeno na dnešní dobu a situaci znamená, že pokud se mají revoluční tendence v Rojavě posílit a převálcovat ty kontrarevoluční, je nutné, aby sílil boj revolučních sil nejen tam, ale i v ostatních částech světa. Stávky, nepokoje, okupace, blokády, sabotáže, uchvacování zdrojů, vzdělávání a budování bojovné infrastruktury. To vše se odehrává na různých místech ve světě. Nahlíženo optikou revolučního internacionalismu, jsou to vše aktivity, které nelze oddělovat od projevujících se bojovných tendencí v Rojavě. Stejně tak aktivity rojavských revolucionářů a revolucionářek nelze vnímat jako něco, co se děje odděleně a bez souvislostí s proletářskými boji jinde ve světě. V tomto smyslu protiklad „uvnitř versus venku“ vlastně neexistuje. Je to falešné dělítko, které věci spíše komplikuje.

Terén třídního boje je globální, stejně jako kapitalismus. Ofensivní boj proti němu v jednom regionu je tedy současně i podporou boje, který se odehrává v jiných regionech. O efektivitě pak nerozhoduje to, zda je bojováno „uvnitř“ nebo „z venčí“ nějakého konkrétního regionu, ale jaké formy a obsahy boj nese. V tomto smyslu může být např. boj zasahující sféru produkce v českých zbrojovkách nebo služeb na letištích (nebo jiných podnicích podporujících tureckou armádu a ekonomiku) efektivnější a na Rojavu mít pozitivnější dopad, než když se v Rojavě proletáři bratříčkují s kurdskou buržoazií na shromáždění komun, aby organizovali obchod mezi družstvy a soukromými podnikateli.

Tekoşîna Anarşîst si v červenci 2020 v rozhovoru povzdechla, že „Spousta internacionálů, kteří přijedou do Rojavy, se podílí na obraně revoluce pár měsíců a pak se vrací domů ke svým životům. Je tohle to, co chceme? Je tohle naše vize mezinárodní solidarity? Ne, my chceme něco jiného.“

Podle těchto militantů tedy revoluční aktivita znamená vzdát se vlastního domova a životů ve prospěch společné věci? Musí nutně návrat domů znamenat konec revolucionářské iniciativy? Povzdechnutí, že se někdo vrací ke svému životu, je tedy otevřeným přiznáním, že události v Rojavě vyžadují se vlastního života plně zříct? Pokud ano, zjevně někteří revolucionáři mají s náboženskými fundamentalisty dost společného.

Je znám ne jeden případ, kdy odjezd do Rojavy lidem skutečně změnil život. Ne však jen pozitivně, např. načerpáním cenných zkušeností a inspirace, ale také negativně, např. pochroumáním vztahů s blízkými v místech odkud se do Rojavy vydali. Za líbivými slovy o pospolitosti, komunitním duchu a solidaritě zhmotněné v Rojavě se tak skrývá také odizolovanost posilovaná mimo tento region. I to je smutná realita, kterou je třeba reflektovat.

Možnosti kritiky

K pozitivním částem rojavské reality patří také [Tekmîl](#). Rituál, který konstruktivně pracuje s kritikou, sebekritikou a reflexí. Vzájemná kritika je v něm vnímána jako součást procesu společného růstu a zlepšování kolektivní praxe. I tento ritualizovaný proces však má svá úskalí. Někdy se zdá, jako by snad byl určen jen pro ty, kteří se integrují do kurdských komunit. Pokud je vyjádřena přátelská kritika lidmi mimo ně, není považována za konstruktivní příspěvek do diskuze, ale automaticky jako projev arogance. Komunistický teoretik **Gilles Dauvé** s dalším autorem sepsali zajímavou kritickou reflexi (8), kterou lze považovat za věcnou analýzu, nikoli nepřátelský útok. Přesto se na jejich hlavy snesla velká dávka hněvu i obviňování z povýšenectví a paternalistické nadřazenosti. Proč? Kritizovat smí jen ti, kteří společně s kurdskými militanty každé ráno snídají a pak se pouštějí do společných komunitních projektů? Ostatním zbývá buďto nekriticky všemu přitakávat, nebo kritiku vyjádřit a přijmout nálepku neuctivých povýšenců? Věc přeci není tak černobílá. Neexistuje jen ohleduplný respekt na jedné straně a bezohledná kritika na straně druhé. Jsou také polohy někde mezi tím. Lze vyjadřovat kritiku určitých chyb a rozporů, ale dělat to ohleduplným způsobem, který respektuje odlišné sebeurčení kritizovaných osob. Právě o to se pokouší jak Gilles Dauvé, tak tento text.

Reakce, které často následují po vyjádřené kritice některých částí rojavské reality, velice připomínají situace z Česka, kdy jisté aktivistické kruhy používají stejnou argumentaci, pokud jsou kritizovány některé projevy, kterých se dopouštějí proletáři romského původu během bojů s útlakem. Míněna je například kritika jejich patriarchálních projevů, hierarchie a poslušnosti vůči romským bossům nebo třeba i takových věcí jako je vyhazování den starého jídla. Všechny tyto vzorce jsou obhajovány kulturními zvyklostmi Romů, které je prý třeba respektovat. Kdo to nedělá, je označován za arogantního povýšence, který nerespektuje romské sebeurčení a chce Romům vnutit dominantní model majority.

Pokud má respekt znamenat bezbřehou toleranci všeho, co je označeno za kulturní tradici nebo místní sebeurčení, mohli bychom zajít tak daleko, že budeme respektovat kanibalské praktiky a popravy kamenováním v některých společenstvích nebo nacionálně šovinistické tradice, jež se projevují v české majoritě. Respektování odlišných kulturních zvyklostí je namístě, ale musí to mít jisté meze, jinak se odkaz na kulturní tradice může snadno stát nástrojem manipulace při obhajobě neobhajitelného.

Pokud tento text vyjadřuje kritiku specifík rojavských událostí, děje se tak zároveň s úctou k mnoha kulturním tradicím společenství v Rojavě, které jsou zajisté velmi odlišné od toho, co na kulturní rovině praktikujeme v místním kontextu. Kritika nemusí znamenat bezohlednost, stejně jako úcta neznamená přitakávání všemu, co druhý říká a dělá.

Tak jako tento text přináší kritické poznámky některých kroků revolucionářů a revolucionářek v Rojavě, bylo by skvělé, kdyby se stejné kritické odezvy dostávalo z Rojavy nám tady na území tzv. Česka. Revoluční hnutí je internacionalistické, proto soudružská kritika musí proudit všemi směry, aby mohla být konstruktivní součástí procesu tvorby společné teorie a praxe. Pokud je sociální revoluce nahlížena jako globální proces, má k němu co říct každý, kdo o ni usiluje, což někdy pochopi-

telně znamená i kritizovat soudruhy a soudružky působící v jiné části světa.

Interbrigáda **Tekoşîna Anarşîst** v rozhovoru uvedla: „Po několika letech práce tady jsme viděli dobré i špatné stránky revoluce a náš závazek vůči ní je založen na internacionalismu a **kritické podpoře**.“ Pokud je to skutečně tak, možná by neuškodilo, kdyby v záplavě výzev k podpoře byla více vidět i ta kritizující část. Pokud tedy jde opravdu o podporu kritickou, nikoli nepodmíněnou, nekritickou, bezmeznou.

„Praxe Tekmîl, platformy, kritiky a sebekritiky nám pomáhá růst a vyvíjet se jako revolucionáři,“ prohlašuje **Tekoşîna Anarşîst**. Pokud jsou tato slova upřímná a ztožňují-li se s nimi i lidé solidarizující s boji v Rojavě, jistě tento text přijmou s nadšením jako příležitost k vývoji a růstu. Nestane-li se tak, bude to znamenat, že ne vždy jsou slova a činy v souladu a je třeba tento soulad dále hledat.

Poznámka k autorství: Je velkým přáním, aby se zbytečně nevěnovala energie spekulacím o tom, kdo tento text napsal, ale raději snaže analyzovat obsah textu, diskutím o něm a praktickým závěrům. Zpětná vazba je vítaná na kontaktu lokomotiva1@riseup.net

Odkazy a poznámky:

- (1) Vyjmenováním těchto textů není vyjádřen souhlas s každou jejich částí!
- (2) „Kurdská otázka“, Islámský stát, USA a další: <https://pratelekomunizace.wordpress.com/2015/01/18/kurdsk-a-otazka-islamsky-stat-usa-a-dalsi/>
- (3) Tento postoj je odvozen například od vyprávění dvou studentů žurnalistiky, kteří navštívili Rojavu v roce 2019 a přednášeli o tom v Praze. <https://www.afed.cz/text/7035/navsteva-rojavu>
Na přednášce popsali jak rojavská družstva fungují i jejich kolaborantský vztah k soukromým kapitalistickým podnikům.
- (4) Družstva fungují kapitalisticky a v některých případech ti, co v nich pracují ani nechtějí měnit své postavení námezdně pracujících podléhajících povelům druhých. To popsal například jeden z anarchistů žijících v Rojavě, když ve svém textu umístěným na <https://amargipl.wordpress.com/2015/06/27/rojava-reality/> uvedl: „Jednou z těžkostí v Rojavě je fakt, že ekonomické skupiny se snaží organizovat dělnická družstva, která uspokojují potřeby lidí. Ale lidé často říkají: řekněte nám prostě, co máme dělat, a vyplatte nám mzdu. Chtějí jen pracovat a dostat zapláceno. Nechtějí převzít zodpovědnost za své životy...“
Potvrzuje to i rozhovor s Tekoşîna Anarşîst (Anarchistický boj) <https://www.afed.cz/text/7221/interbrigada-tekosina-anarsist-i>, kde se uvádí: „V Rojavě jsou komunální iniciativy a pobídky ke kolektivnímu vlastnictví, ale soukromé vlastnictví je ve společnosti stále normou, bez nějaké vážnější snahy tuhle realitu změnit. V rámci revolučního hnutí je majetek z velké části v kolektivním vlastnictví a komunální život má jasnou socialistickou orientaci, většinou populaci však tyto myšlenky nezasáhly.“
- (5) Dokonce i těch anarchistických, jako třeba brigády IRPGF (Mezinárodní revoluční lidové partyzánské síly; International Revolutionary People's Guerrilla Forces)
- (6) *Neradostná realita revoluce v Rojavě – od očitého svědka, anarchisty* – text dostupný na webu skupiny *Třídní válka*: <https://www.autistici.org/tridnivalka/neradostna-realita-revoluce-v-rojave/>
- (7) Citováno z publikace *Španělská idea svobody* vydané Anarchistickou federací <https://nakladatelstvi.afed.cz/kapesni-brozury/spanelska-idea-svobody/>
- (8) Do češtiny ji přeložila skupina *Třídní válka* – <https://www.autistici.org/tridnivalka/kurdistan-cs/>

TEZE O REVOLUCI A KONTRAREVOLUCI VE ŠPANĚLSKU VE 30. LETECH 20. STOLETÍ

Zveřejňujeme historický dokument, který v roce 1997 vypracovali soudruzi z Internacionalistické komunistické skupiny (ICG), a který ve formě tezí shrnuje programové rozchody, k nimž dospěla naše komunita boje ve vztahu k revoluci a kontrarevoluci ve Španělsku ve 30. letech 20. století.

Tyto teze jsou pracovní dokument, návrh, a jako takové měly být podrobeny kritice s cílem vytvořit další příspěvky k publikaci materiálů na toto téma.

ICG dosud vydala pouze jedno číslo své revue kompletně věnované této zásadní problematice (a bohužel pouze ve španělštině) – [Comunismo č. 66...](#)

1. Znovu si přivlastnění historie naší třídy je úkolem pro organizaci a centralizaci proletariátu v jeho boji za světovou komunistickou revoluci. Jen tak se můžeme poučit ze zkušeností, chyb i úspěchů, a přeměnit naši minulou porážku ve zbraň v boji za současnost a budoucnost.

2. Kapitalismus deformuje a znetvořuje celou historickou paměť naší třídy. Základní ideologická práce státu spočívá v maskování skutečných třídních rozporů, v jejich vydávání za vnitřní antagonismy buržoazního mocenského systému, v zastírání síly revoluce. V Rusku se před rokem 1917 i po něm snažili popřít revoluční sílu proletariátu a jeho schopnost bojovat za komunistickou společnost, říkali nám, že je tam feudalismus, a nakonec na základě téže sociálně demokratické koncepce, která u bolševiků převládla, uplatňovali otevřenou politiku obrany a rozvoje kapitalismu. Stejně tak ve Španělsku sociální demokracie tvrdila, že proletářská revoluce tam nemůže proběhnout, protože v zemi stále existuje feudalismus a proletariát musí nejprve převzít a provést, buržoazně demokratické úkoly. Všechny proudy, které hájily tezi o feudalistickém Španělsku a buržoazně demokratických úkolech, které je třeba splnit, stály zcela logicky na diametrálně odlišné straně, než byly zájmy proletariátu a jeho revolučního hnutí, a snažily se třídní boj a antagonistické projekty buržoazie a proletariátu (kapitalismus a komunismus) přeměnit v interburžoazní boj mezi formami vlády a řízením kapitálu. Tomuto pojetí, této rozhodující sociální praxi v kontrarevoluci, odpovídá i určitá vize dějin Španělska, pohled, který danou historickou realitu popisuje jako občanskou válku mezi fašisty a anti-fašisty, mezi frankisty a republikány.

3. Pro nás je naopak proletářské hnutí ve španělském regionu ve třicátých letech posledním revolučním pokusem v rámci největší světové vlny proletářských bojů, která dosud proběhla, v období, které začalo na úsvitu 20. století (1904-1905), mělo svou hlavní fázi v letech 1917-1921 a skončilo porážkou v roce 1937. Světové revoluční hnutí v letech 1917-19 si vynutilo zastavení války. Ve třicátých letech, po velkých a významných porážkách, které mezinárodní proletariát utrpěl a které vyvrcholily lidovou frontou a potlačením a likvidací proletariátu v Číně, se kapitál neodvratně přiklonil k imperialistické válce, přepóloval svět na fašisty a anti-fašisty a stvrdil tak potřebu nastolit svůj pekelný cyklus, aby se mohl v rozšířené podobě dále reprodukovat. Tváří

v tvář této tendenci světové buržoazie obnovit imperialistickou válku se proletariátu daří reagovat pouze potvrzením svého třídního terénu (bojem za sociální revoluci) v některých zemích, jako je Salvador, Rakousko a hlavně Španělsko..., zatímco ve zbytku světa ho disciplinují lidové a národní fronty. Po této sérii historických milníků, v nichž se proletariát regionálně střetává se sjednoceným kapitálem, se buržoazii daří zahnat jej do kouta a podrobit ho své válce. Poslední velkou bitvou odporu proletariátu odmítajícího se podřítit kapitalistické válce, kde naše třída potvrzuje svůj boj proti kapitalismu, byl boj ve Španělsku ve třicátých letech. Porážka, likvidace proletářské autonomie, k níž dojde zejména v období od července 1936 do května 1937, a která promění třídní válku ve Španělsku ve válku imperialistickou, definitivně připravila půdu pro generalizaci kapitalistické války, která vyvrcholí tím, co se později bude jmenovat „druhá světová válka“.

4. Během dvacátých a počátkem třicátých let, v rozporu s celkovou světovou situací porážky proletariátu, agitace a boj proletariátu ve Španělsku stále narůstaly. V první polovině třicátých let dosáhla třídní konfrontace příkladné úrovně.

Tak například v květnu **1931** došlo k proletářským bouřím v Madridu, Barceloně..., kde byly vypáleny kostely a kláštery. Později téhož roku proběhly významné proletářské boje v celé Andalusii a důležité stávkové solidarity s vězni, nejprve v Barceloně a poté v Zaragoze, Algecirasu, Bilbao, Huelvě, Cádizu..., které se rozšířily po celé zemi.

V roce **1932** se třídní konfrontace nadále radikalizovala. Charakterizovaly ji stále násilnější střety mezi ozbrojenými proletáři a agenty pořádku z jedné i druhé třídy, a také masová hnutí, jako bylo to, které se rozvinulo v lednu v provincii Logroño a které se nakonec rozšířilo po celé zemi. V hornické pánvi Alto Lobregat a Cardoner proletářské povstání potvrdilo revoluční projekt, který se snaží převzít ústřední aspekty revoluční diktatury: peníze a soukromé vlastnictví jsou prohlášeny za zrušené a předpokládá se nutnost revolučního teroru. Navzdory násilným republikánským represím hnutí pokračovalo po celém Španělsku a stávkové byly každodenním chlebem proletářů: v Alicante, ve Valencii, v Granadě, v Tarasse, ve vesnicích a celých regionech je vyhlašován libertariánský komunismus, i když v některých případech šlo o pouhou deklaraci, jinde se menší avantgardy skutečně snažily násilím prosadit elementární opatření proti kapitalismu. Venkovský pro-

letariát převzal v této fázi důležitou roli tím, že vyvlastnil zemědělská panství například v oblastech Victoria, Zaragoza, Barcelona, Avila, Toledo, Sevilla atd. Také hornický proletariát hrál již v té době důležitou roli: v březnu proběhly významné stávky v Asturii. Ke střetům mezi pořádkovými silami a bojujícími proletáři docházelo po celé zemi: Toledo, Cordoba, Orense... a po celý rok.

Rok 1933 zahájily důležité boje v Barceloně, Casas Viejas (Cádiz)... které vyvrcholily vyhlášením povstalecké stávky v celé zemi, kterou řídila a hlídala CNT/FAI. Proletáři organizují útek vězňů z věznic Modelo, opět dochází k útokům na kostely a vypalování klášterů. Na různých místech, například v Sardanola-Ripollet, je vyhlášen libertariánský komunismus a ve městech a vesnicích vlají rudočerné vlajky. Azaňova republika (které se CNT/FAI později podřídí) ukázala svou schopnost dovést státní terorismus do nejzazších mezí a vydala rozkaz střílet a zabíjet povstalecké proletáře. Brutální represivní úder vřel však proletariátu nezabránily v tom, aby v květnu obnovil stávku a obsadil ulice v Madridu, Barceloně, Valencii, Burgosu, Alicante, Seville, Granadě, Bilbao... V prosinci dosáhlo hnutí proletariátu v Aragonii a okolních oblastech nejvyšší úrovně: vypalovalo archivy a kláštery a vedlo otevřený boj proti volbám.

Rok 1934 rovněž začal velkými dělnickými stávkami: kovodělníci a typografové v Madridu, plynaři a elektrikáři v Barceloně, generální stávka v Zaragoze a pokusy o stávku zemědělských proletářů. Vrcholem tohoto roku však nepochybně bylo proletářské povstání v říjnu 1934, známé jako „povstání v Asturii“. Přes násilný charakter hnutí v Bilbao a vzhledem k neúspěšným pokusům v Barceloně a Madridu se hnutí rychle omezilo na oblast Asturie, zejména na velká hornická centra. Generální stávka proletariátu sjednoceného pod praporem U.H.P. (Svaz proletářských bratří)

okamžitě nabyla ozbrojeného a povstaleckého charakteru a vymanila se ze sevření odborů a stran (především P.S.O.E.), které se jí snažily kontrolovat. Hornický proletariát obsadil město Oviedo za použití dynamitu a zbraní a také v dalších městech, jako např. v Gijón, mělo hnutí přímo povstalecký charakter. Byly napadeny továrny na zbraně i centra moci, došlo k vyvlastnění a pokusům organizovat výrobu na jiných základech. Rychlý neúspěch povstání ve zbytku země a omezená výzbroj proletariátu

však umožnily státu hnutí izolovat a soustředit všechny síly k jeho porážce. Po strašlivém dvacetidenním boji a krvavých represích stát nastolil obnovený pořádek. Represe a všeobecný státní teror budou charakterizovat zbytek roku 1934 a také celý rok 1935. Po izolaci a porážce asturské komuny v říjnu 1934 pokračovaly velké boje po celém Španělsku, ale zároveň se v organizačních strukturách proletariátu stále více prosazovala ideologie lidové fronty a antifašismu, a to až do volebního triumfu Lidové fronty a amnestie politických vězňů, které již představovaly formy demokratického usměrnění dosud rozvinutého proletářského boje.

V roce 1936 je proletariát schopen se ozbrojit, postavit se fašismu a porazit ho, ale zároveň je ochromen tváří v tvář republice. Tendence „jít až na doraz“ a směrem k „diktatuře anarchie“, která se dříve projevovala všude, ztrácela sílu ve prospěch antifašistů, kteří mohli v červenci

1936 mimochodem obhajovat své teze hrozbou francouzského a anglického loďstva. Bezostyšným „antifašistickým kolaborantstvím“ CNT, FAI a POUM od července 1936 ztratil proletariát autonomii vůči buržoaznímu státu, který ho na tomto základě dokázal odzbrojit a zařadit do antifašistických a fašistických armád. Poslední velký všeobecný odpor proletariátu povstal ve slavných květnových dnech roku 1937, kdy se proletariát ocitl sám v ulicích a čelil všem strukturám buržoazního státu do-

hromady, včetně stalinských a socialistických republikánských represivních složek, ale i svých dřívějších organizací, CNT, FAI, POUM...

5. K porážce proletariátu ve Španělsku došlo proto, že se nedokázal zorganizovat jako třída a jako autonomní strana proti všem buržoazním silám. A to vše kvůli sociálnědemokratické koncepci a politice menšího zla, podpoře pokrokové demokracie, alianci falešně „dělnických stran“. Po Dělnické alianci z října 1934 mezi PSOE, BOC (později POUM), PCE a částmi CNT následovala Lidová fronta proti fašismu z počátku roku 1936, která sdružovala PSOE, PCE, POUM, CNT a celou řadu otevřeně buržoazních stran (ERC, Azaña...). Ustavení Lidové fronty a antifašistické aliance znamenalo rychlé a úplné rozpuštění třídní autonomie proletariátu a jeho naverbování do inter-buržoazní války, nejprve ve Španělsku a později do druhé světové války ve zbytku světa.

6. Lidová fronta (přesněji řečeno dualita fašismus/antifašismus) je taktikou, kterou v té době používala buržoazie proti proletariátu, aby zlikvidovala jeho třídní autonomii. Fenomény fašismu, nacismu, lidové fronty a stalinismu, které se v oněch letech rozvinuly, mají všechny stejné základní rysy – národní usmíření, masovou mobilizaci, apologii práce a velkovýroby – a všechny vedou ke zřeknutí se proletářských zájmů, k celonárodnímu úsilí a nakonec i k imperialistické válce, kde jedinou rolí proletariátu je být potravou pro děla. Navzdory aktivnímu odporu komunistických a internacionalistických frakcí se proletariátu nepodařilo se s těmito proudy rozejít a nakonec se opravdu stal potravou pro děla. Španělsko je pak poslední země, kde proletariát vedl velkou revoluční bitvu v celém tomto období, a zároveň první zemí, kde se světovému kapitalismu podařilo konkretizovat nasměrování veškeré proletářské energie do fašistické/antifašistické války, jejímž vyvrcholením bude válka světová.

7. Boj ve Španělsku ve třicátých letech, který vyvrcholil přeměnou sociální války v imperialistickou válku a zničením/likvidací proletariátu, završil kontrarevoluční proces, který již probíhal na celém světě. Role, kterou v tomto ohledu sehrála sociální demokracie jako buržoazní strana pro dělníky, byla zásadní. Tuto roli hrály PSOE, PCE, POUM a CNT. Zatímco první a druhá z nich mají otevřeně buržoazní program a staví se proti proletářské revoluci (buržoazně demokratické úkoly...), bude to právě ve dvou zbývajících, v nichž proletariát strukturoval svůj boj. Žádné jiné masové organizace autonomně organizovaných proletářů neexistují. Ozbrojené povstání bylo organizováno z bojových struktur CNT, FAI a malých skupin, které se prohlašovaly za součást těchto struktur, ačkoli nebyly oficiálně uznány. Menšiny a skupiny hlásící se k CNT byly předvojem proletářského vyvlastňování a autonomní akce dělnické třídy proti kapitalismu. Neorganizované proletářské masy viděly v CNT také svou organizaci. Avšak jak kvůli své celkové společenské praxi (CNT byla především odborovým svazem a fungovala jako aparát buržoazního státu), tak kvůli své koncepci (převaha anarchistické ideologie neschopné formulovat boj proti kapitálu a státu), nemohla tato organizace, která kontrolovala předvoj proletariátu, udávat jiný směr než antifašismus. CNT totiž již dlouho před rokem 1936

potvrdila svou sociálnědemokratickou povahu a během voleb v tomto roce i později se ukázala jako aparát schopný fungovat jako levé křídlo republikanismu a Lidové fronty. Navíc se během měsíců před povstaleckým útokem v červenci 1936 prosadila otevřeně antifašistická (tj. buržoazní) linie, která již za nepřítel neoznačovala buržoazii a kapitalistický společenský systém, ale fašismus. Přestože tato praxe byla v samotné CNT odsouzena (například na kongresu v Zaragoze), lidovo-frontistická linie se nakonec plně prosadila, což dokazuje např. zřeknutí se revolučního abstencionismu a aktivní účasti ve volbách na straně Lidové fronty.

8. V bojích ve Španělsku dosáhl proletariát velmi významného stupně autonomie a dokázal, jak rozsáhlá je revoluce, kterou představuje. Je důležité zdůraznit konkrétní a radikální boj, autonomii proletářů při ozbrojování se a obsazování center moci při různých příležitostech, jako například v říjnu 1934 a červenci 1936, odtržení skupin nebo frakcí, které šly dál než jejich vlastní organizace, rychlé šíření direktiv a praktických pokusů o boj proti soukromému vlastnictví, vyvlastňování půdy a továren, pokusy o zrušení peněz, hledání organizací kolektivní výroby a hledání jiných forem výroby a distribuce atd. Převládající antiautoritářská, antidiktátorská, sociálně demokratická ideologie však tuto ohromnou energii rozptýlila do tisíců malých akcí bez organické síly schopné zlomit kapitalismus. Převládající samosprávná koncepce se dokonale doplňovala s antifašistickou politikou a společně bránily proletariátu prosadit jeho vlastní zájmy na základě jeho revoluční diktatury. Toto mimořádné hnutí proletariátu nemělo revoluční vedení v nejsilnějším slova smyslu a místo toho existovalo vedení formální, které neodpovídalo skutečné praxi hnutí, a které ho zavedlo do slepé uličky antifašismu a radikální samosprávy: vytváření kolektivit mírově koexistujících s kapitalistickou ekonomikou.

9. V roce 1936 se proletariát ozbrojil a dobyl ulici proti buržoazii, soukromému vlastnictví a státu. Ocitl se však politicky odzbrojen organizacemi sociální demokracie, které ho svou anarchistickou a sekundárně i socialistickou a leninskou ideologií vedly na rukou a nohou svázaný k přijetí disciplíny antifašismu (antifašistické milice), buržoazní republiky (demokratická zákonnost), kapitalistického managementu (kolektivizace). Ačkoli jsou vojenské, politické a ekonomické aspekty třídního boje neoddělitelně spjaty, mohli bychom nastolení kontrarevoluce zjednodušeně popsat tak, že tyto aspekty oddělíme, abychom je mohli představit přehledněji. Z vojenského hlediska byl třídní boj zlikvidován podřízením proletariátu vojenské frontě vedené republikánskou buržoazií. Z politického úhlu pohledu byl vstup a spolupráce těchto organizací do republikánské vlády potvrzením jejich neschopnosti dát situaci revoluční řešení a jejich kontrarevoluční politiky třídního smíru. V ekonomické sféře vedla ideologie, která tvrdí, že výrobu lze organizovat na revolučním základě bez diktatury proletariátu, která centrálně zničí soukromé vlastnictví (zboží, peníze, námezdní práci...), k tomu, že proletářskou energii nasměrovala do řízení a reprodukce obchodní ekonomiky. Veškerá revoluční energie proletariátu byla zlikvidována antifašismem (imperialistická válka) a samosprávou (kolektivizace) vnuceným CNT a POUM,

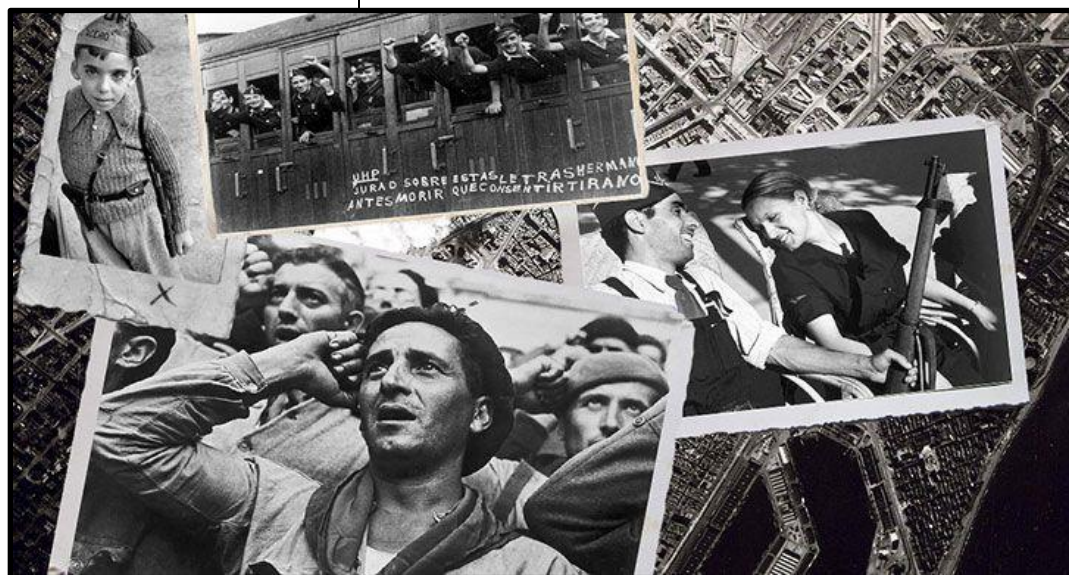
kteřé do značné míry doplnily zločinnou roli, již v antifašistickém táboře hrály PCE a PSOE. Vzhledem k provázanosti společenské praxe a ideologie (stejně jako předchozího jednání) všech velkých stran označovaných jako levicové je absurdní hovořit o zradě. Stejně jako formální sociální demokracie v roce 1914 nezradila, ale plnila svou historickou roli buržoazní strany pro dělníky, stejně jako vraždy revolucionářů a mučírny PCE potvrdily její kontrarevoluční roli, tak byla i centristická role CNT a POUM, organizací, které vyšly z boje proletariátu, z jeho potřeb, a přitom vydávaly revoluční prohlášení, aby proletariát rychle podřídily potřebám války a kapitalistické ekonomiky, potvrzena jejich kontrarevoluční praxí. To bylo zásadní k tomu, aby získaly kontrolu nad proletariátem a zlikvidovaly jej na půdě antifašistické války a kapitalistické vojenské výroby. Ani zdaleka se nejednalo o zradu, ale naopak o potvrzení obecné koncepce těchto organizací a jejich politiky z předchozích let.

10. Porážku povstání v květnu 1937 (explicitně protiburžoazního, protistalinského a protirepublikánského povstání) způsobilo to, že se radikálnímu antifašismu podařilo zcela odzbrojit povstalecký proletariát, a to zejména díky vedení CNT, POUM a jejich ministrů. Paralyza/likvidace povstání a návrat k práci, které tyto organizace prosazovaly, daly zcela volný průběh mučení, mizení a vraždění, které praktikovali stalinisté, aby odzbrojili revoluci. Stejně jako při jiných pokusech o povstání, ani v dubnu 1931, říjnu 1934 a červenci 1936 proletariát nepotvrdil vlastní skutečně revoluční směřování, které by nebylo ochotno přistoupit na kompromis a akceptovat výzvy antifašistů k sociálnímu smíru. Jeho ohromný revoluční impuls se podařilo zlikvidovat selektivní fyzickou represí, ideologií návratu do práce a antifašistickou bojovou frontou, kterou mu vnuly CNT a POUM.

11. Tváří v tvář vývoji střetů a po porážce proletariátu ve Španělsku nebyli proletáři po celém světě schopni jednat solidárně, aby zabránili izolaci a likvidaci španělského hnutí. Způsobila to především slabost internacionalistického proletářského hnutí, které bylo celosvětově poraženo. Navzdory bojům ve Francii v červnu 1936, v Mexiku... panovala na mezinárodní úrovni izolace hnutí. Světové buržoazii se podařilo zamaskovat skutečný třídní antagonismus „občanské války“ ve Španělsku a prodat ji světovému veřejnému mínění jako válku mezi republikány a fašisty, což přivedlo revoluční proletariát ve Španělsku do velmi hluboké politické izolace. Čím více se mezinárodně vnucovaly fašistické a antifašistické

vlajky s národními barvami a čím více byl proletariát mobilizován do Interbrigád, tím více se revolucionáři a internacionalisté ve Španělsku ocitali v konfrontaci se světovým kapitalismem osamoceni.

Zásadní význam pro tuto izolaci měla zejména úloha Komunistické internacionály, SSSR a různých „komunistických“ stran, jakož i jejich kritických stoupců (především trockismu v mnoha jeho variantách). Čím více rekrutovali pro antifašismus, tím se zmenšovala možnost mezinárodní internacionalistické akce v jedné komunitě akce a boje s proletariátem ve Španělsku. Je zřejmé, že existuje přímá souvislost mezi potřebami SSSR jako kapitalistické mocnosti konkurující ostatním kapitalistickým mocnostem a obhajobou té či oné „taktiky“ v Komunistické internacionále. Taktika lidové fronty, která se ve Španělsku nejzřetelněji prosadila jako síla likvidující revoluční energii proletariátu, se podřizovala imperialistickým zájmům kapitálu v tomto regionu světa.

12. Proti všem těmto buržoazním silám odmítala jen hrstka soudruhů roztroušených po celém světě stejně fašismus jako antifašismus a pokračovala v neměnném boji proti světovému kapitalismu a státu. Příspěvky těchto soudruhů, více či méně organizovaných v komunistických skupinách nebo frakcích v různých zemích světa, považujeme za velmi důležité nejen pro analýzu minulosti, ale i pro budoucí boj. Jednou ze základních os naší budoucí publikační činnosti bude právě historická záchrana toho nejlepšího z těchto materiálů. Bez této důležité práce na opětovném přivlastnění si naší třídní historie by proletariát musel pokaždé znovu začít své vlastní dějiny, opakovat tytéž chyby a na místě improvizovat, jakým směrem se vydat. Bez tohoto rozhodujícího příspěvku by dnešní a budoucí internacionalisté neměli celé zázemí zkušeností a revoluční teorie, které představuje nejrozhodnější a nejmocnější zbraň revolučního směřování, jež bude triumfovat v další vlně proletářských bojů. ★

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlastní ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velkolepé majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, třídně buržousty, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jinde vyrobili stejní pracující lidé, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme naklusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarkety, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdní práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojně krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechno majetek, který buržousti kontrolují, vlastní a prodávají. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabilii v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, které slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdní práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snaha (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizovaní občané, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazií) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizování prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus s „lidskou tvář“, ale vždy podřívají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce.

Pouze přímá třídní akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útlatu starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útlatu neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujících, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu předstává proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlasti a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismu.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrtném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské spopolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabiny uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopen uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdní práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám. Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdní práce, rušení zbytečných profesí a výrob, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou spopolitosť. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepřiznáního poměru sil nepočetné a bezvýznamné, a nejuvědomělejších a nejradikálnějších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřeného třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.